

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 noiembrie 2023

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
Completul de judecată în componența:
Președinte
Judecători

Țurcan Anatolie
Talpă Boris
Eremciuc Ghenadie

judecând, fără citarea părților, recursul declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Central, Sîrbu Lilia, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 09 iunie 2022, în cauza penală privindu-l pe

Camerzan Constantin xxxxx, născut la xxxxx,
originar din xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.10.2017 – 24.12.2019;
Instanța de apel: 17.01.2020 – 09.06.2022;
Instanța de recurs: 22.08.2022 – 01.11.2023.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Cimișlia, sediul Leova, din 24 decembrie 2019, Camerzan Constantin a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a se pronunța sentința, prima instanță a constatat că Camerzan Constantin a fost învinuit de către organul de urmărire penală că în perioada de timp cuprinsă între lunile ianuarie-februarie 2016, urmărind scopul obținerii mijloacelor bănești ce nu i se cuvin, aflându-se des în oșpeție la prietenul său Rehecinschi Vladimir xxxxx, a sustras de la ultimul o mapă, în care se afla o recipisă și acte de identitate și proprietate a cotei valorice, pe numele lui Crăciun Serghei, care au fost lăsate ca garanție a returnării unui împrumut în sumă de 1 600 euro, primit de către ultimul de la Rehecinschi Vladimir. Aproximativ în aceiași perioadă de timp, Camerzan Constantin s-a deplasat la domiciliul lui Crăciun Serghei, unde de la ultimul a solicitat o sumă de bani în scop de a-i returna actele ce-i aparțin, după care l-a convins, prin înșelăciune, să vândă cota de teren agricol. Astfel, la 06.06.2016, Crăciun Serghei a vândut cota de teren agricol către CAP „xxxxx”, cu suma de 39001 lei. După primirea banilor, Crăciun Serghei a transmis suma de 35 mii lei lui Camerzan Constantin,

deoarece la acel moment avea nevoie stringentă de bani, pentru a-și achiziționa un mijloc de transport, totodată promițând, că ulterior îi va restitui banii, dar până în prezent nu i-a returnat banii.

Acțiunile inculpatului Camerzan Constantin au fost încadrate juridic de către organul de urmărire penală în baza art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal, după indicii escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Ulterior, la etapa dezbaterilor judiciare, acuzatorul de stat a solicitat recalificarea acțiunilor inculpatului, datorită modificărilor prevederilor art. 190 Cod penal din 26.07.2018 și intrate în vigoare la 17.08.2018, de la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal la art. 190 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi: escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin inducerea în eroare a unei sau a mai multor persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în privința naturii, calităților substanțiale ale obiectului, părților (în cazul în care identitatea acestora este motivul determinant al încheierii actului juridic) actului juridic nul sau anulabil, ori dacă încheierea acestuia este determinată de comportamentul dolosiv sau viclean care a produs daune considerabile.

3. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către procurorul în Procuratura raionului Leova, Buzilă Vasile, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Camerzan Constantin să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității pe un termen de 240 ore.

În motivarea apelului declarat, partea acuzării a indicat că sentința este neîntemeiată, prima instanță eronat considerând că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal. La fel, a menționat că prima instanță, fiind preocupată de analiza critică a probelor acuzării, a trecut cu vederea faptul că, sustragerea actelor date de la Rechicinschi Vladimir a fost examinată separat în cadrul altui proces penal.

A mai subliniat că prima instanță nu a luat în considerație nici faptul că partea vătămată, și inculpatul nu s-au cunoscut până la momentul când inculpatul s-a prezentat la domiciliu părții vătămate și i-a prezentat mapa cu actele sale, care până la acel moment se afla la Rechicinschi Vladimir și că între ei nu aveau nici o relație. Pentru a-l acuza din senin de comiterea unei asemenea infracțiuni, trebuia să existe un oarecare motiv, dar așa motiv în cadrul examinării cauzei penale nu a fost stabilit. Similar, a indicat că prima instanță a lăsat fără atenție, inclusiv, faptul că inculpatul a dat un răspuns confuz referitor la mijloacele bănești din care și-a procurat al doilea mijloc de transport, inițial indicând că banii i-a primit de la un frate din Israel când era în R. Moldova, ulterior, că banii i-au fost dați de fratele din Germania.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat 09 iunie 2022 a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a statuat că prima instanță, în rezultatul analizei și a aprecierii probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu respectarea principiului contradictorialității și egalității părților în drepturi procesuale, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității probelor, precum și a coroborării lor, întemeiat a ajuns la concluzia de a-l achita pe Camerzan

Constantin de învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, iar probele prezentate de acuzare în sprijinul învinuirii înaintate inculpatului, nu corespund materialelor cauzei.

5. Legalitatea și temeinicia deciziei instanței de apel este contestată cu recurs de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Central, Sîrbu Lilia, prin care, în temeiul prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei, deoarece eroare judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În susținerea argumentelor invocate, recurentul a reținut că:

- ajungând la concluzia privind lipsa probelor care demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, instanța de apel nu a făcut o analiză a fiecărei probe prezentate de către acuzare, nu le-a apreciat conform art. 101 Cod de procedură penală, fiecare separat și toate probele în coroborare, atât a probelor cercetate în cadrul cercetării judecătorești, cât și cele administrate în cadrul urmăririi penale;

- instanței de apel nu a efectuat o analiză amplă a tuturor probelor, inclusiv, a declarațiilor părții vătămate Crăciun Serghei, declarațiile martorilor Rehecinschi Vladimir, Topală Constantin, expunându-se asupra acestora superficial, fără a intra în esență lor. Declarațiile persoanelor audiate doar au fost redactate pe scurt, iar aprecierea lor nu a fost efectuată, precum și nu au fost indicate motive din care considerente instanța de apel nu le-a luat în considerație;

- argumentele instanței de apel privind lipsa intenției inculpatului de a deposeda partea vătămată de bunuri materiale, este pripită și neîntemeiată, or inculpatul din start avea intenția de a comite escrocheria.

6. Judecând recursul în baza actelor din dosar, completul de judecată constată că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Conform prevederilor Legii nr.246 din 31.07.2023 în vigoare din 01 septembrie 2023, pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conexe reformei Curții Supreme de Justiție), art. XI alin.(3), recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

În conformitate cu art.435 alin.(1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează, parțial sau integral, hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Potrivit dispoziției art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța verifică, în limitele invocate în recurs, legalitatea hotărârii atacate prin prisma temeiurilor prevăzute la art.427.

Prin alte cuvinte, instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel și să dispună casarea integrală a acesteia, atunci când se constată admiterea unor erori de drept, care au dus, în consecință, la afectarea echității procedurii desfășurate în privința persoanei deferite judecării.

În virtutea efectului devolutiv al apelului, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces. Instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.427 invocate în recurs.

Reieșind din conținutul cererii de recurs, completul de judecată atestă că procurorul a indicat drept temei pentru declararea recursului prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală (redacția Legii nr.66 din 05.04.2012, în vigoare din 27.10.2012), însă, în esență, se atestă dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe, soluție potrivit căreia inculpatul Camerzan Constantin a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii.

Analizând textul deciziei contestate prin prisma argumentelor invocate în recurs și temeiului de casare nominalizat, completul de judecată constată că criticile aduse de către titularul cererii de recurs și-au găsit confirmare în speța dedusă judecării.

În acest context, instanța de recurs menționează că conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probe administrate de prima instanță. *Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.* Respectiv, la judecarea apelului, instanța este în drept să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță (care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de prima instanță), pentru elucidarea adevărului și pentru formularea unei concluzii temeinice vis-a-vis de acuzația imputată inculpatului prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost săvârșită de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate, hotărârea adoptată urmând să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Analizând motivele aduse de către partea acuzării atât în cererea de apel, dar și în cererea de recurs, Curtea subliniază că în cazul în care instanța de apel nu a fost de acord cu aprecierea probelor prezentate de către procuror în sensul condamnării inculpatului, atunci aceasta urma să dezvăluie soluția adoptată și să își expună punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere formală, de ordin general, a circumstanțelor cauzei penale, lăsând fără justă apreciere probatoriul administrat pe cauză.

În acest context, Colegiul penal lărgit evidențiază că instanța de apel, menținând sentința de achitare a primei instanțe, nu a efectuat o investigație eficientă în vederea clarificării tuturor împrejurărilor care au condiționat adoptarea sentinței de achitare a

primei instanțe, or instanța de apel, în fundamentarea concluziilor sale, pripit a statuat că ”probele cercetate nu atestă că fapta inculpatului Camerzan Constantin întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(1) Cod penal, or, pentru emiterea unei sentințe de condamnare în privința lui Camerzan Constantin este necesar cumulul de probe, care incontestabil indică despre săvârșirea infracțiunii numite inculpatului.

Colegiul menționează că însuși fabula învinuirii (conținutul faptei incriminate din actul de învinuire) nu conține latura obiectivă și latura subiectivă ale infracțiunii... Procurorul nu a precizat, cum convingerea prin înșelăciune de a vinde cota de teren agricol, după ce o parte din banii obținuți în urma vânzării au fost benevol transmise de Crăciun Serghei lui Comerzan Constantin pentru procurarea unui automobil, poate constituie o latură obiectivă al infracțiunii incriminate lui Comerzan Constantin. Din actul de învinuire nu este clar în ce constă convingerea prin înșelăciune de a vinde cota de teren agricol și ce au aceste acțiuni cu escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune, săvârșită cu cauzarea de daune în proporții considerabile, indicii prevăzute de art.190 alin. (2) lit. c) CP sau 190 alin. (1) Cod penal”.

Din cele reliefate, se constată că instanța de apel a apreciat unilateral materialele cauzei, neîntemeiat dând prioritate declarațiilor inculpatului Camerzan Constantin și ignorându-le pe ale părții vătămate, Crăciun Serghei, or, ultimul, fiind interogat la diferite etape ale procesului penal, a indicat constant că ” nu dorea să vândă cotele, însă le-a vândut anume la insistența inculpatului Camerzan Constantin, care l-a convins verbal să le vândă, iar banii în sumă de 35 001 lei achitați în urma tranzacției încheiate cu CAP „xxxxx” au fost însușiți anume de către inculpat”. Or, instanța de apel a omis să se expună asupra unor circumstanțe care confirmă intenția primară a inculpatului Camerzan Constantin de a comite escrocheria, și anume, Camerzan Constantin a fost persoana care a luat de la Rechicinschi Vladimir actele ce confirmă dreptul de proprietate a părții vătămate asupra terenului agricol și i le-a transmis ultimului; care a căutat cumpărător al terenului agricol vizat; care s-a deplasat la notar și casiera CAP „xxxxx” împreună cu partea vătămată și cumpărător pentru a controla încheierea tranzacției și eliberarea mijloacelor bănești și obținerea lor ulterioară pentru scopuri personale.

Veridicitatea declarațiilor părții vătămate, precum și a circumstanțelor expuse supra, se confirmă, inclusiv, prin declarațiile martorilor Rechecinschi Vladimir, Topală Constantin, care au confirmat că inculpatul Camerzan Constantin la data comiterii faptei era împreună cu Crăciun Serghei, iar în drum spre notar, inculpatul îl convingea pe Crăciun Serghei să vândă cât mai repede terenul și să-i dea careva bani, pe care, de fapt, partea vătămată nici nu a reușit să-i numere după încheierea tranzacției, fiind luați imediat de către Camerzan Constantin.

Pentru a elucida aceste aspecte, completul de judecată reiterează că în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod penal, nu putem afirma că transmiterea banilor către făptuitor are loc prin voința posesorului lor. În dreptul penal, ”noțiunea de voință coincide cu cea de consimțământ”. În plus, ”un act volitiv, este actul pe care omul îl alege liber în limitele conștiinței sale și ale ambianței concrete”. În conformitate cu art. 199 Cod civil, consimțământul este valabil, dacă nu este viciat. Însă, viclenia este tocmai unul dintre aceste vicii. Așadar, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 190 Cod

penal, voința posesorului, care-și remite bunurile către făptuitor, nu este valabilă și nici realizată în mod liber. Pentru a sustrage bunurile prin escrocherie, făptuitorul trebuie mai întâi să intre ilegal în stăpânirea acestor bunuri, fiind vorba, așadar, de acțiune de luare. Această circumstanță, că luarea, în cazul escrocheriei, are loc cu participarea voinței posesorului bunurilor nu contravine ideii că luarea se realizează totuși de făptuitor. Or, voința posesorului este falsificată prin înșelăciune sau abuz de încredere, urmărindu-se scopul nu pur și simplu de a-l induce în eroare sau de a abuza de încrederea acordată de el, ci de a-l determina să participe volens-nolens în procesul de luare a bunurilor din propria-i posesie. Incluziunea posesorului în acest proces este dictată de dorința făptuitorului de a atribui luării o tentă de legalitate, de a asigura o ”acoperire juridică” actului de transferare a bunurilor din sfera de stăpânire a victimei, în sfera sa de stăpânire.

Din redarea acestor considerente raportate la materialele cauzei, se desprinde faptul că Crăciun Serghei, prin înșelăciune a participat *volens-nolens* în procesul de luare a bunului din propria-i posesie, la caz, a banilor surveniți în urma vânzării terenului agricol, și i-a dat inculpatului Camerzan Constantin, iar, la ulterioară solicitare de a-i fi returnați banii, inculpatul a refuzat.

Într-o altă ordine de idei, Curtea constată și faptul, că deși instanța de apel a descris în decizie următoarele probe: declarațiile inculpatului Camerzan Constantin, declarațiile părții vătămate Crăciun Serghei, declarațiile martorilor Rechicinski Vladimir, Topal Constantin; precum și informația telefonică înregistrată la data de 04.07.2017 sub nr.1884; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 05.07.2017, cu tabelele fotografice; procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din data de 26.07.2017; procesul-verbal de confruntare din 12.09.2017; procesul-verbal de confruntare din 23.08.2019; informația de la Bîtca Leova din 12.09.2017 cu nr.1338, totuși soluția adoptată de către instanța de apel nu rezultă din aprecierea acestor probe separat și în coroborare cu celelalte probe aduse în sprijinul învinuirii în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind înfăptuită o apreciere formală de ordin general a circumstanțelor cauzei penale. Or, omisiunea instanței de apel de a face o analiză a probatoriului administrat și de a se expune argumentat asupra fiecărei probe în parte, este cu certitudine o lacună care nu poate fi corectată de către instanța de recurs la această etapă a procedurilor, urmând a fi înlăturată de instanța de apel, prin rejudecarea cauzei.

Potrivit rigorilor impuse de prevederile art. art. 414, 417 Cod de procedură penală, în partea descriptivă a deciziei instanța de apel urma să desfășoare analiza probelor pe care s-a bazat la adoptarea deciziei, cu indicarea motivelor care au stat la baza pronunțării unei asemenea soluții și din care considerente ele urmează a fi reapreciate, admise ori respinse ca probe.

Curtea, reținând prevederile art. art. 100 alin. (4), 101 alin. (1) - (4) Cod de procedură penală, remarcă că verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor.

Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de Cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de Codul de procedură penală, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a enumera probele, dar și de a expune esența acestor și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

Astfel, Curtea menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă efectuat de către organele de urmărire penală, de instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se finalizează prin soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinenta, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care aceasta o probează. Toate probele în ansamblu sunt apreciate din punct de vedere al coroborării lor, cu respectarea art. 101 Cod de procedură penală.

În acest context, completul de judecată menționează că cercetarea judecătorească este un proces de stabilire a adevărului și constă în analiza complexă și multilaterală a probelor de către instanțe pentru a demonstra existența sau inexistența faptei reprobabile și dacă eventuala persoană inculpată a comis sau nu fapta infracțională care i se impută.

Instanțelor de judecată le revine sarcina de a aprecia probele în baza legii. Exigențele dreptului la un proces echitabil impun ca aprecierea probelor să nu fie arbitrară sau nerezonabilă în mod evident. În caz contrar, se încalcă articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*a se vedea De Tommaso v. Italia [MC]*, 23 februarie 2017, § 170, și *Hodžić v. Croația*, 4 aprilie 2019, § 58; *Makeyan și alții v. Armenia*, 5 decembrie 2019, § 47).

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a subliniat că libera apreciere a probelor exclude posibilitatea conferirii unei puteri probante dinainte stabilite unei probe. Aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată ca urmare a examinării conjugate a tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului. Libera apreciere a probelor nu presupune arbitrarie, ci libertatea de a aprecia probele în mod rezonabil și imparțial, iar rezultatele aprecierii probelor sunt prezentate de către instanța de judecată în acte procedurale, care trebuie să fie motivate în mod obiectiv și sub toate aspectele potrivit legii. Motivarea constă în faptul că la admiterea unor probe și la respingerea altora judecătorul este obligat să prezinte argumentele unei asemenea soluții (*a se vedea HCC nr. 18 din 22 mai 2017*, § 68 și § 70).

În asemenea condiții, Curtea conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei la rejudecare în ordine de apel, pentru adoptarea unei soluții întemeiate, cu respectarea prevederilor legale.

Învederând faptul că, în cadrul Curții de Apel Comrat nu poate fi format un alt complet de judecată, pentru a rejudeca cauza în ordine de apel, Curtea va dispune trimiterea cauzei pentru rejudecare în procedura de apel Curții de Apel Cahul.

7. Astfel, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale – asupra motivelor esențiale indicate în cererea de apel și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursul declarat, nominalizate în prezenta decizie, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu și de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursul declarat de către procurorul în Procuratura UTA Găgăuzia, Oficiul Central, Sîrbu Lilia, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Comrat din 09 iunie 2022, în cauza penală privindu-l pe **Camerzan Constantin** xxxxx și dispune rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Cahul.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Talpă Boris

Eremciuc Ghenadie